

ων), και την «Κουλάδα». Ήταν στην καλή Έκδοσι με το μικρό σχήμα των πέντε τομίδων. Ρωτώ πόσο έχει. 'Από τόν τρόπο που άραξα το βιβλίο και το κρατούσα σαν να φοβόμουννα μήπως το πάρη κανένας άλλος, ό μπουκνίστας κατάλαβε, φαίνεται, πόσο το ήθελα και με έπισημο ύφος μου λέει :

— Αυτό έχει ένα τάλληρο.

— Πάλι ένα τάλληρο ; είπα από μέσα μου. Φαίνεται, πώς εινε ξεκουμένη πάντα ή τιμή του...

Κι' ύστερα λέω στο μπουκνίστα :

— Δέν κάνει λιγώτερο ;

— Μήτε μιá πεντάρα λιγώτερο, μου άπαντάει. Θά ξέρης βέβαια. ότι εινε σπάνια Έκδοσι.

Τόν στραβοκώτταξα, μá εδωσα το τάλληρο κι' έπηρα την «Κουλάδα» μου. 'Από τότε την έχω και κάθε τόσο, όταν θέλω να ξεκουραστώ λίγο από άλλα διαβάσματα και γραφήματα, αλλά και να διαβάσω κάτι, διαβάζω την «Κουλάδα» μαζί με τόν Ροθινσώνα ή με κάποια άλλα μυθιστορήματα του Γουσταύου Αιμάρ, που κι' αυτά μιλούνε για έρωθροδέριους της 'Αμερικής.

Κάποις—κάποις δανειζώ κανένα βιβλίο σ' όποιον είμαι βέβαιος ότι θα μου τό φέρη πίσω. Μά την «Κουλάδα» μου δέν την δίνω σε κανένα. Μου εινε τόσο αγαπημένη και φοβάμαι μήπως την χάσω.

"Όπως όμως σε κάθε κανόνα υπάρχει κι' ή εξαίρεσις, δέν μπορούσε παρά να γίνη ή εξαίρεσις και στην περιστασι της «Κουλάδας» μου. 'Εδώ και μερικους μήνες, ό χασάτης της γειτονιάς μου με παρακάλεσε, άν έχω, να του δώσω κανένα μυθιστορημα, για να τό διαβάση. Δέν ξέρω πως αποφάσισα και του έδωσα την «Κουλάδα». "Ήθελα να τόν κάνω κι' αυτόν θιασώτη του ήρωα του Φερρύ. 'Ο χασάτης μου, ύστερα από δεκαπέντε ήμέρες, μου έφερε πίσω την «Κουλάδα». λέγοντάς μου :

— Τι θανάσιω μυθιστόρημα που εινε !

— Σου άρεσε λοιπόν ;

— "Αν μου άρεσε ; Αυτό εινε άριστούργημα !... Και ξέρετε ; Το διάβασαν κι' οι άλλοι στο σπίτι μου. Κι' ό αδερφός μου κι' ή αδερφή μου. Και μάλιστα ή αδερφή μου τό διάβαζε δυνατά για να τ' άκουη κι' ό γέρος μου.

— Και του άρεσε και του γέρου σου ;

— Φαίνεται πως του έκαμε τόση εντύπωσι που έβανε την αδερφή μου να του διαβάση μερικά μέρη και δεύτερη φορά, για να τό κρατάη καλά στο μυαλό του.

Είχαν περάσει ίσαμε είκοσι ήμέρες, όταν βλέπω τό χασάτη μου να έρχεται στο σπίτι μου.

— Κύριε 'Ηλία, θα σας παρακαλέσω να μου κάνετε μιá χάρι.

— "Αν μου περνάει !

— "Αν θέλατε να μου δινετε την «Κουλάδα» να την ξαναδιαβάσω. Δέν φαντάζεστε πόσο τό θέλω.

— Νά σου την δώσω, φίλε μου.

Και του έδωκα την «Κουλάδα» μου με άληθινή ευχαρίστησι. "Υστερ' από μιá εβδομάδα, έρχεται πάλι ό χασάτης και μου φέρνει πίσω τό β-δλίο.

— Σας ενθαρσιώ πολύ, μου λέει. Την ξαναδιάβασα και τώρα την ξέρω άτ' έξω. Δέν πιστεύω να διαβάσω άλλη φορά τέτοιου θαυμάσιου μυθιστόρημα !

"Ο ένθουσιασμός του άπολοκού αυτού νέου ήταν για μένα ή καλύτερη κριτική για την αγαπημένη μου «Κουλάδα του Χρυσού».

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— "Όποιος περιφρονεί τους γονεις του, δέν φοβάται ούτε τό Θεό.

— "Ο φτωγός στερεΐται πολλά. "Ο φιλάργυρος τά πάντα.

— "Όποιος σ' έπαινει υπερβολικά, ή σ' έχει εξαπατήση ή προοιαιδει να σ' εξαπατήση.

— Νά αγαπάς τους γονεις σου άν εινε καλοί και να μη τους αντιμιλάς άν εινε κακοί.

— "Αν θέλεις να μην εισαι δούλος των ανθρώπων, να γίνης δούλος της έργασίας.

— Το φοβερώτερο όλων των μετάλλων εινε τό άτσάλι, γιατί άτ' αυτό κατασκευάζονται τά κανόνια και ή πέννες.

— "Όσο εισαι ελαφρότερος από μυαλό, τόσο εύκολώτερα σε σηκώνουν τά κύματα της ζωής.

— Δέν εινε ανάγκη να στέκεσαι ψηλά. 'Αρκει να στέκεσαι στερεά.

— Για όσους σκέπτονται, ή ζωή εινε μιá κωμωδία, για όσους αισθάνονται μιá τραγωδία.

— Φονεύει κανεις για δυό λόγους : ή επειδή μισει ή επειδή άγαπά.

— Δέν πρέπει να έχουμε την άξίωσι να φιλάξουν οι άλλοι τά μυστικά μας, ενώ δέν τά φιλάμε έμεις.

— "Η φιλάρεσχη μητέρα σπανίως έχει φρόνημη θυγατέρα.

— Και ή ύψηλότερες ιδέες καταστρέφονται όταν δέν διατυπούνται καλά.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

'Εκνιταζαν τάστέρια με τό βράδυ,
'Εκνιταζαν τόν ήλιο τό πρωί.
Ξάφνον πεθαίνε, Πιέρφουν στο σποτάδι
Μαζύ με τη χαμένη της ζωή.
Κάθε όμορφιά της τόρα, κάθε χάρι
'Εδώ κι' εκεί στα λουλουδα πετά.
Μόνο τά μάτια —διόλωφο ξενιτάρι—
Λάμπουν βαθειά στο λάκκον άνοιχτά !
Μόνο τά μάτια μέσ' άτ' τό σποτάδι
Γεμάτα από λαχτάρα και ζωή,
Κοιτάζουνε τάστέρια με τό βράδυ,
Κοιτάζουνε τόν ήλιο τό πρωί...

ΔΥΓΟΥΔΑ

Για 'πέ στο χαμολάουδο, που τάνθη του άνοιγει
Και μινουδιές λογιό—λογιό με τάστέρια σμίγει,
Πιές του να κλειση τάνθη του, να γειρη άγάλι—άγάλι
Με χιλια κρόφια όνειρα να κοιμηθη και πάλι.
Πέ στο άστεράκι ποιήμονε χλωμό να μās φωτίση
Και τρέμει τρέμει να εβουθη, ποτέ του να μη σβύση.
Και πέ στα χρυσοσίνεφα που κρέμονται και λέρα
Νά μη καθών, σαν όνειρο, και μās προσφάση ή μέρα.

"Αχ ! μη μου λέξ... και ή μικρή ψυχούλα σου δέν
(ξέρε)

Μιά μέρα με τόν "Ηλιο της σαν τί μπορεί να φέρη
Κάλλιο ή ζωή μας άσωστη και άφραστη από τά
(χρόνια)

Αθούλα να εινε άθάνατη, αθούλα να εινε αιώνια.

ΥΣΤΕΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τά ύστερά λουλούδια, που είχαν άπομείνει
Στόν κήπο σου, έπέσαν άγνά και μαραμένα.
"Έλα να ιδής ! Τά ρόδα, τά γιασεμιά και οι κρινόι.
Στο παγωμένο χωμα κοιμούνται άδελφωμένα.
"Η μαύρη σιμαφορά τους τάβαλε πλάι—πλάι
Μην τά χωρίσης ; Έτσι σκόρπιστα σαν στεφάνι
Στά ολόξανθα μαλλιά σου, που άτ' τόν 'Απριλιώδη
—Πέρασαν τόσο χρόνοι— κι' άνθους δέν έχου
(βάνει)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Η ΨΑΡΟΠΟΥΔΑ

Μιά ψαροπούδα καστανή
βλέπω στη βάρκα κάθε μέρα
γοργά τό κόκκινο πανί
ν' άνοιγη στόν τρελλόν άγέρα.
Τό λιμανάκι με χαρά
άφνει μόνη, δίχως έννοια
και όλγχιε στα βαθεία νερά
τά δίχτυα της τά μεταξένια.

"Αχ ! ψαροπούδα καστανή
πάρε στη βάρκα σου και μένα
κι' άν ίσως ψάρι δέ φανει
μέσ' στα νερά τ' άσημομένα,
κι' άν δεις τά δίχτυα σου άδειανά
μή μου κοκκινίσεις πεισιμωμένη...
Τά μάτια σου τά καστανά
μώλγχινε την καρδιά πασμένη !

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Μου σφίγγει ό καινός σά θηλειά τό λαμό
και μέσ' στην καρδιά με δαγκώνει σά φειδί.
Παράξενο θέλω ν' αρχίσω ταξείδι
χωρίς, μá χωρίς τελειωμό.
Τό δρόμο μου άργά να τραβώ, να τραβώ,
άλλά πουθενά και ποτέ να μη στέχω,
ψυχή να μη βροίσω ή πάντα να μιλέχω
με κόσμου τυφλό και βουφό.
Νά νοιώθω τριγύρω πλατειάν έρημιά...
Κλεισμένα τά σπίτια, τά τζάκια σδυσεμένα...
Ψηλά να μη φέγη άστέρια κανένα
και κάτω γυναίκα καμιά.
"Ε ! ίσωσ σε τέτοιου ταξείδι άν ριχτώ,
άτέλειωτο, έξω, σ' άγνώριστη χώρα,
δέν θάχω τρομάρα μη γίνω σαν τώρα
της ψευτρίας άγάτης σφαχτό.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ